

(המשך מעמוד 15)

קולו השמנוני הרגיל. "אני יודע שאת עסוקה. כמובן, כמובן. רק עניין קטן. מתי את משדרת את המתכון ה"יומי"?

"בעוד ששעשרה דקות," השיבה אריאלה, והביטה בגבר הצעיר שישב מול הבוס. "אורו עם עלי-דפנה".
 "כן, כן, כמובן," הבוס הסתובב בכסאו, באי-נוחות כלשהי. "הממ, יש לי בקשה קטנה אליך. דבר שטותי, ההיתה. הנה, אולי תואילי לשדר את זה היום..."

הוא דחף לידיה גליון לבן. אריאלה העיפה מבט בכותרת: "פרדינג אנגלי". היא לא הצליחה להסתיר את אירצונה.

"אבל אדוני המנהל," הפליטה. "אינני יכולה לשדר

את זה היום. הרי לא בדקתי את זה! אפילו לא קראתי. אולי מחר. מה התפוז?"

"אה, ילדתי," אמר הבוס. "את מבינה, חגת הבטחתי לידידי הצעיר, מר - מר -"

"דימיטריוס), הגבר הזר דיבר בפעם הראשונה. קול מתכתי. אריאלה הביטה בו שוב. היה בו משהו מיוחד, בבעל הצלקת. משהו מושך ורוחה כאחד. "כן בוודאי, דויד, ההיתה" צחק המנהל, וצחוקו נשמע כמווייף. "את מבינה, מר דויד הוא ידידי מנוער. היינו בבית-ספר יחד. והיום יש לאשתו יום-הולדת, והבטחתי לו שנפתיע אותה ונשדר את המתכון החביב עליה. נכון?"

"נכון," אמר הגבר הזר. הוא ניראה הרבה יותר צעיר מן המנהל. משונה.

"ובכן, את תשדרי את זה, תודה." "אבל..."

המנהל הפסיק את דבריה בתנועת-יד. "ידעתי ש- תעשי לנו טובה קטנה זו. תודה, תודה."

אריאלה יצאה, רותחת מכעס. במסדרון קראה את המתכון: "קחי שלוש ביצים..."

היא משכה שוב בכתפיה. בעצם, מה זה חשוב? פוּדִינְג או אורו, הכל אותן השטויות.

הגבר הזר הזה, עם הצלקת. מה היה שמו? דויד. מדוע חלף בלבה הרושם שהמנהל אינו מכיר אותו כלל?

האמיני יום יבוא, טוב יהיה מבטיח לך...

גל חם הציף את לבו של יצחק. זהו קולה של

"זוהי דמות דמיונית, לצורך המחשת הרקע."

איך להגיע לסאן טרופז עם שמן פז בחנוכה?

אתה נכנס לאחת מתחנות "פז" או "עוז". קונה שמן או בנוזל ומקבל גלויה. לאחר שתמלא את הפרסים המבוקשים בגלויה, נא החזירה לאחת התיבות המיוחדות המוצגות בתחנות "פז" ו"עוז" בכל הארץ. כך תקנה לעצמך את הזכות להשתתף בהגרלת הפרסים הנדולה בה אחת עשוי לזכות בהפלגה חינם לאירופה עם מכוניתך ב"נילי" או "דן".

מי משתתף בתחרות בחודש נובמבר? בחודש נובמבר רשאי להשתתף כל מי עשם מכוניתו מתחיל באחת האותיות

B.T.U.V.W.

(לדוגמא: V-VOLVO; T-TAUNUS; וכו' וכו')

לאירופה חינם עם מכוניתך ב"נילי" או "דן"